

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/137/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124202771
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:8124202771.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B., C. X, zastúpenej JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Slovenská 69, proti žalovanému: Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, IČO: 36 022 047, so sídlom Bratislava – Mestská časť Karlova Ves, Karloveská 2, odštepny závod so sídlom v Košiciach, Ďumbierska 14, o zaplatenie 38.076,48 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice, č.k. 51C/33/2024-115 zo dňa 25.4.2025, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Mestský súd Košice ako súd prvej inštancie rozsudkom uvedeným v záhlaví zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 38.076,48 € s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 9.7.2024 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobu pritom odôvodnila tým, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území B., zapísaných na LV č. XXXX ako parcele registra E č. 1374/11, 1374/110 s veľkosťou podielu 5/8 k celku. Uvedené nehnuteľnosti tvoria koryto vodného toku Sekčov a podľa rozhodnutia Okresného úradu Prešov sú súčasťou umelého koryta vodného toku Sekčov, do ktorého boli v minulosti odvedené vody tohto vodného toku. Uviedla, že žalovaný je správcom daného vodného toku, užíva jej parcely bez toho, aby mal k ich užívaniu právny titul, preto sa na úkor nej obohatil, lebo za užívanie jej neposkytol žiadnu náhradu. Výšku bezdôvodného obohatenia preukazovala znaleckým posudkom Ing. Mikuláša Ilkoviča č. 11/2023, ktorým boli predmetné parcely ocenené a nájom bol určený vo výške 6,48 €/m² a rok. Žalobkyňa si pritom uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností za dva roky späťne, t.j. od 28.3.2022 do 28.3.2024 vo výške žalovanej sumy.

3.Žalovaný nárok žalobkyne neuznal, žiadal žalobu zamietnuť. Tvrdil, že proti nemu ako štátnemu podniku je žaloba nedôvodná, keďže medzi stranami sporu neexistuje žiadny právny vzťah z ktorého by mohlo žalobkyni vzniknúť právo na požadované plnenie od neho. Nehnuteľnosti tvoria koryto vodného toku a tento pozemok je zo zákona majetkom štátu s poukazom na článok 10 ods. 1 Ústavy ČSSR č. 100/1960 Zb., na ktorý nadviazal aj článok 4 Ústavy SR zákon č. 460/1992 Zb., ako aj Vodný zákon.

Namietal teda aj svoju pasívnu legitímáciu, keďže nie je možné tu aplikovať ustanovenia § 6 o štátnom podniku, ktoré upravuje majetkové postavenie štátneho podniku.

4. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to výpisom z listu vlastníctva č. XXXX, kat. úz. B., rozhodnutím Okresného úradu Prešov, snímka parcely registra E č. 174/11 a č. 1374/110, znaleckým posudkom č. 11/2023, rozhodnutím ONV Prešov č. 5125/76 z 21.1.1977, ďalej rozsudkom Okresného súdu Košice 15C/13/2018-661, 23.3.2023 a mal preukázané, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou predmetných parciel vo výške 5/8 k celku. Taktiež bolo preukázané, že nehnuteľnosti sú súčasťou umelého koryta vodného toku Sekčov a správcom tohto vodného toku je žalovaný. Poukázal na to, že Okresný úrad Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia dňa 6.9.2021 rozhodol, že podľa § 43 ods. 7 Vodného zákona predmetné pozemky (parcely registra E č. 1374/11, č. 1374/110) kat. úz. B. sú súčasťou umelého koryta vodného toku Sekčov, do ktorého v minulosti boli odvedené vody tohto vodného toku. Zistil pritom, že podľa dostupných dokladov bolo dňa 21.1.1977 Okresným národným výborom v Prešove, odborom poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva pod č. Pôd 5125/76 vydané povolenie k trvalému užívaniu na stavbu úpravy toku Sekčov v rozsahu od kilometra 1,728 po kilometer 4,539 na prietok Q 100 ročných vôd v množstve 225 m³ za sekundu a pôvodné koryto vodného toku Sekčov bolo zasypávané zeminou. Zistil tiež, že Okresný súd Košice I rozsudkom z 23.3.2023 č.k. 15C/13/2018-661 vyhovel žalobe v spore medzi totožnými stranami sporu týkajúceho sa okrem iných aj predmetných nehnuteľností o vydanie bezdôvodného obohatenia za predchádzajúce obdobie.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil s použitím ustanovení § 120, § 123, § 136 ods. 1, § 139 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 489, § 563, § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka, článok 20 ods. 1 Ústavy SR, článok 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), použil tiež ustanovenia § 43 ods. 1, 2, 4, 7, podľa § 48 ods. 1, 2, 4, § 52 ods. 1 písm. a/, ďalej § 2 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, § 6 ods. 1 až 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, ďalej § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 vl. nar. č. 87/1995 Z.z. a vo veci rozhodol vyhovujúcim rozsudkom.

6. V prvom rade skúmal vecnú legitímáciu strán sporu, ktorú žalovaný namietal a dospel k záveru, že v tomto spore žalobkyňa preukázala svoju aktívnu vecnú legitímáciu, a to najmä predloženými listinnými dôkazmi, t.j. výpisom z listu vlastníctva, z ktorých vyplýva, že v žalovanom období bola podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti. Žalovaný je pasívne legitimovaný v spore, keďže štátny podnik koná v mene vlastníka majetku v konaní pred súdom a ako právnická osoba hospodári s majetkom štátu a je zapísaný v obchodnom registri. Čo sa týka pasívnej legitímácie poukázal na známu judikatúru, najmä na rozhodnutie NS SR, ktorý napríklad v uznesení sp.zn. 4Obdo/42/2020 z 27.4.2021 uviedol, že štátny podnik v právnych vzťahoch nevystupuje ako Slovenská republika zastúpená štátnym podnikom, ale koná samostatne ako štátny podnik a preto je vecne legitimovaným subjektom v súdnych sporoch, či už aktívne alebo pasívne a tak je to aj v tomto prípade. Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky aj uznesením sp.zn. 9Cdo/13/2023 z 29.6.2024 uviedol, že štátny podnik je samostatným subjektom práva, čomu zodpovedá skutočnosť, že vystupuje v právnych vzťahoch vo svojom mene a nesie zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov.

7. Ďalej súd prvej inštancie skúmal, či nedošlo k pošátnteniu pozemkov pod vodným tokom v zmysle vtedy platného zákona ku dňu 1.4.1975 a zistil, že s poukazom na rozhodnutie Okresného úradu Prešov nehnuteľnosti neboli k 1.4.1975 zavodené. Na pozemkoch žalobkyne sa vtedy nenachádzal vodný tok, či už v prirodzenom alebo v umelom koryte a zavodenie nastalo až po tomto období, a to ako vyplýva z dostupných dokumentov až v roku 1977. Dospel k záveru, že vodný tok a stavba nie sú súčasťou pozemku, a aj keď vodný tok je vo vlastníctve Slovenskej republiky a jeho umelé koryto je súčasťou vodného toku neznamená to, že vykonávaním správy vodného toku na pozemku žalobkyne nedochádza k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, pretože na vznik bezdôvodného obohatenia nie je potrebná protiprávnosť.

8. V posudzovanom prípade ide o prípad plnenia bez právneho dôvodu, ktorý je jedným zo skutkových podstatí bezdôvodného obohatenia a založený je na tom, že medzi zúčastnenými osobami od počiatku chýba právny vzťah zakladajúci nárok na plnenie. Dôsledkom takéhoto je obohatenie, obsahom ktorého je získanie určitej majetkovej hodnoty subjektom, ktoré mu bolo plnené. Žalovaný sa ako správca umelého koryta rieky Sekčov na úkor žalobkyne, teda bezdôvodne obohatil, keďže užíval (zaberal) jej nehnuteľnosti v spornom období bez právneho dôvodu, teda bez riadne uzavretej nájomnej obdobnej

zmluvy a bezodplatne. Výšku bezdôvodného obohatenia požadovanú žalobkyňou považoval súd prvej inštancie za primeranú a vychádzajúcu z predloženého znaleckého posudku. Zaviazal preto žalovaného žalovanú sumu zaplatiť aj so zákonným úrokom z omeškania, ktorý vznikol žalobkyňi deň po doručení žaloby žalovanému, a to od 9.7.2024.

9.O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP a priznal úspešnej žalobkyňi voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, pričom nevzhladol dôvod pre použitie ust. § 257 CSP.

10.V zákonnej lehote žalovaný podal voči rozsudku odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ako to vyplýva z jeho dôvodov. Považuje rozsudok súdu prvej inštancie za svojvoľný, neodôvodnený a arbitrárny predovšetkým preto, že konajúci súd sa vo svojom rozhodnutí riadnym spôsobom nezaoberal argumentáciou žalovaného týkajúcou sa toho, že v danom spore sa nepochybne nejedná a nemôže jednáť o žiadne bezdôvodné obohatenie, na základe ktorého by žalovaný mal byť dokonca tým subjektom, ktorý sa na úkor žalobcu obohatil. V prvom rade vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné zisťovanie vlastníctva pozemkov a nerešpektovanie právnej úpravy v prospech nadobudnutia vlastníctva štátu. S poukazom na znenie ust. § 48 ods. 1 druhá veta vodného zákona súd prvej inštancie nedbal na to, že touto právnou úpravou pozemky tvoriace koryta vodných tokov prešli najneskôr k 1.4.1975 do vlastníctva štátu a nevyjadril sa k použitej argumentácii zo strany žalovaného, vrátane rozsudkov Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplýva, že pokiaľ sa pripustí, že pozemok tvorí koryto vodného toku tak tento prešiel do vlastníctva štátu, najneskôr k 1.4.1975 poštátnením z pôvodného vlastníka. V zmysle platných právnych predpisov vtedy aj teraz takéto pozemky naďalej sú výlučným vlastníctvom štátu. Čo sa týka samotnej právnej úpravy vlastníctva vodných tokov a koryt vodných tokov uviedol, že táto problematika zjavne robí problémy nielen konajúcemu súdu, ale aj ostatným súdom, keďže štátnemu podniku, ako sporovej žalovanej strane v súdnych sporoch o nároky z užívania pozemkov pod vodnými tokmi, resp. ako označovanému zástupcovi štátu v týchto sporoch do dnešných dní ani jeden zo súdov nedal odpoveď, či interpretáciu ust. § 48 ods. 1 druhá veta vodného zákona, vrátane poznámky pod čiarou v odkazu 3, aj keď štátny podnik na toto ustanovenie pravidelne poukazuje v rámci svojej procesnej obrany. Zdôraznil teda, že v súvislosti s tým, tak podľa právnej úpravy k 1.4.1975 vyplývajúcej predovšetkým zo zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (vodný zákon) patrilo vlastníctvo vodných tokov a koryt vodných tokov len štátu, ale je tak tomu aj podľa platnej súčasnej právnej úpravy. Pri posúdení sporu konajúci súd ani neaplikoval článok 20 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 4 ústavy a § 125 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nadobúdanie vlastníctva štátu k predmetným pozemkom priamo zákonom neobstojí preto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ani v odseku 51. Podľa žalovaného sa stal pozemok pod vodným tokom vlastníctvom štátu, nielen zavodený k 1.4.1975, ale aj každý ďalší takýto pozemok zavodený neskoršie v ďalšom období. Nazeranie súdov na túto otázku považuje za nesprávne, pretože ide o výlučné vlastníctvo štátu a je nepredstaviteľná existencia vodného toku bez koryta ako jeho súčasť. Korytá sú vždy súčasťou vodného toku v právnom slova zmysle najmenej od roku 1975 a teraz podľa ust. § 43 ods.1 vodného zákona a ani fakticky si nemožno predstaviť existenciu vodného toku bez jeho koryta. Súd prvej inštancie taktiež nesprávne uzavrel preukázanie vzniku záväzku žalovaného ako správcu vodného toku a zamenil si alebo nerozlišuje pojmy správa vodných tokov a správa majetku štátu. Z rozhodnutia súdu vôbec nevyplýva, ale ani z predložených dôkazov zo strany žalobcu, žeby k užívaniu dotknutých pozemkov malo dochádzať výhradnou a konkrétnou preukázanou a permanentnou činnosťou žalovaného. Opätovne dal do pozornosti znenie ust. § 5 ods. 2 zákona o štátnom podniku, podľa ktorého štátny podnik nezodpovedá za záväzky štátu. Podľa jeho názoru nemožno stotožňovať správu vodného toku so správou majetku štátu v klasickom ponímaní, pretože žalovaný ako správca vodného toku nemôže užívať pozemky koryt bez právneho dôvodu a už vôbec nie permanentne. Preto ani z jeho strany nemôže dochádzať k bezdôvodnému obohateniu, keďže túto správu vykonáva výlučne na základe Vodného zákona, ktorý poskytuje komplexnú úpravu vzťahov k vodným tokom, nehnuteľnosti dotknuté vodným tokom nevynímajúc a je nepredstaviteľná situácia, keď výkladom vodného zákona by sa nepriznávalo uvedené vlastníctvo štátu k pozemkom pod vodnými tokmi. Tiež je nemysliteľné, aby štátny podnik ako správca vodného toku poskytoval všetkým vlastníkom pobrežných pozemkov náhrady za len potencionálne užívanie, najmä ak sa skutočné užívanie vyskytuje len výnimočne vo verejnom záujme a najmä za účelom ochrany prírody a krajiny a ochrany nielen majetku štátu. Okrem toho z ust. § 50 Vodného zákona vyplýva, že zákonodarca tak vymenúva prípady, kedy je správca povinný poskytnúť takémuto vlastníkovi náhradu, avšak za splnenia zákonných povinností, preto nepatrí povinnému subjektu, v tomto prípade vlastníkovi, vo

väčšine prípadov žiadna náhrada. Zo strany konajúceho súdu, ako aj zo strany žalobcu dochádza k zamieňaniu, resp. nerozlišovaniu pojmov ako správa vodných tokov a správa majetku štátu, čoho výsledkom je neudržateľný záver, že vodné toky by mali dokonca tvoriť obchodný majetok štátneho podniku. Žalovaný totiž nemôže niesť viac zodpovednosti ako mu vyplýva zo správy vodných tokov podľa osobitného zákona o vodách, prípadne niesť zodpovednosť namiesto niekoho iného, či dokonca byť takto zodpovednostne označovaný bez jasného právneho základu aj samotným súdom. Tvrdil, že ani vodné toky vo výlučnom vlastníctve štátu, ani prípadný peňažný záväzok štátu spojený s týmto vlastníctvom netvorí majetok žalovaného - štátneho podniku, podľa žiadneho právneho predpisu a žiadny právny predpis neumožňuje a neukladá štátnemu podniku v prípade uvedeného majetku konať za štát pred súdom, ani nezakladá pre prípady obdobné prejednávánemu sporu zodpovednostné vzťahy štátnemu podniku, či povinnosť vysporiadať majetkové záležitosti štátu. Poukázal aj na špecifický charakter vodného toku a osobitnú právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona o vodách, pre ktoré nemožno o vodnom toku uvažovať ako o veci zverenej pri založení štátneho podniku, či o veci nadobudnutej do majetku štátneho podniku podľa ustanovení § 6 zákona o štátnom podniku, upravujúcich majetkové postavenie štátneho podniku. Súd podľa odvolateľa nesprávne zisťoval a vyhodnocoval skutkový stav, lebo sa vôbec nevysporiadal ani so zjavnými vzájomnými rozpormi medzi rozhodnutiami predkladanými žalobcom. Z rozhodnutia Okresného úradu Prešov č. OU-PO-OSZP3-2021/030860-04-PG zo dňa 6.9.2021 vyplýva, že na danú lokalitu, v ktorej sa nachádzajú sporné pozemky, bolo vydané povolenie na úpravu potoka Sekčov ešte v roku 1963, avšak z rozhodnutia ONV Prešov č. 5125/76 z 21.1.1977 vyplýva úplne iné rozhodnutie, ktorým sa mala povoliť úprava v danej lokalite, a to povolenie ONV-OPLVH v Prešove zo dňa 14.9.1970 pod č. 6145/69. Ani pre tento rozpor sa preto nemožno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, lebo nemá oporu v riadnom dokazovaní. Bez ohľadu však na rok zistenia zavodenia v danom prípade nie je dôvod na vylúčenie aplikácie aj ustanovení zákona č. 138/1973 Zb. o vodách, na ktoré žalovaný poukazoval v súvislosti s nadobúdaním vlastníctva štátu k pozemkom pod vodnými tokmi v celom konaní, ale aj v tomto odvolaní. Žalovaný odvolacím návrhom žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietá a žalovanému sa prizná plná náhrada trov konania.

11.K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne a uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a ako taký ho navrhuje v celom rozsahu potvrdiť. Súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými namietanými argumentami žalovaného, čo sa týka aktívnej, ale aj pasívnej legitímácie. Poukázala na to, že je ako podielová spoluvlastníčka zapísaná v katastri nehnuteľností, list vlastníctva je verejnou listinou a údaje z katastra v zmysle § 70 ods. 1 katastrálneho zákona sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Žalovaný pritom nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by spoluvlastníctvo žalobkyne k daným parcelám spochybnil. Predmetom sporu aj tak nie je určenie vlastníckeho práva a nebolo ani úlohou súdu podrobne skúmať, kto je vlastníkom predmetných pozemkov, najmä keď žalobkyňa svedčí zápis v katastri nehnuteľností. Podľa právnej teórie, ktorú prevzali aj súdy, pozemky tvoriace koryto riek mohli byť do 1.4.1975 v súkromnom vlastníctve, k zmene došlo v období od 1.4.1975, kedy nadobudol zákon č. 138/1973 Zb. o vodách. S účinnosťou od 1.4.1975 korytá vodných tokov, prirodzené aj umelé, sa stali vlastníctvom štátu a až do účinnosti zákona č. 184/2002 Z.z. o vodách, ktorý nadobudol účinnosť 1.6.2020, ktorým bolo súčasne novelizované aj ust. § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých stavby, vodné toky a pozemné vody, nie sú súčasťou pozemku, nemohol existovať rozdielny režim vlastníctva vody a koryta vodného toku. Otázkou zoštátnenia je potrebné skúmať rozlíšením situácie, či ku dňu 1.4.1975 dotknuté nehnuteľnosti tvorili koryto vodného toku, kedy by mohlo dôjsť k zoštátneniu dotknutých nehnuteľností od situácie, ak by sa pozemky stali korytom vodného toku až neskôr, pre ktorý prípad by k zoštátneniu dotknutých nehnuteľností, keďže netvorili koryto vodného toku, nedošlo. V danom prípade boli zavodené pozemky až neskôr, t.j. nie k 1.4.1975, lebo z rozhodnutia ONV č. 5125/76 zo dňa 21.1.1977 ONV Prešov vyplýva, že trvalé užívanie stavby, úprava toku Sekčov II stavba, bolo povolené až v roku 1977. Teda korytom vodného toku sa stali až neskôr, a preto sa ich zoštátnenie nedotklo. Poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky, že len ústavný predpis nemôže viesť k zániku vlastníckeho práva a že pre poštátnenie musel byť vydaný individuálny právny akt, čo v tomto prípade nebolo. Ak žalovaný argumentuje, že je nepredstaviteľná existencia vodného toku bez koryta ako jeho súčasť a že korytá sú vždy súčasťou vodného toku v pravom slova zmysle, je potrebné zdôrazniť, že koryto vodného toku nie je ako súčasť vodného toku definované už od účinnosti zákona č. 184/2002 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2002, kedy zároveň platí aj ust. § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého stavby, vodné toky a pozemné vody nie sú súčasťou pozemku. Vodný tok Sekčov je umelým vodným tokom, ktorého koryto bolo novovytvorené na pozemkoch žalobkyne, ide teda o vodnú stavbu, ktorá nie je

súčasťou pozemku. Žalobkyňa dané pozemky nadobudla dedením po svojich právnych predchodcoch a nie podľa zákona č. 293/1992 Zb. a v tejto časti je odvolanie žalovaného aj nezrozumiteľné. Tieto pozemky vždy patrili rodine žalobkyni a nikdy neboli predmetom vyvlastnenia alebo zoštatnenia. Ak v odvolaní žalovaný spochybňuje svoju pasívnu vecnú legitimitáciu, táto argumentácia je nedôvodná s poukazom na uznesenie NS SR sp.zn. 9Cdo/30/2023, ktorý bol vydaný v obdobnej právnej veci, kde najvyšší súd pri takmer totožnej argumentácii žalovaného túto nepovažoval za relevantnú a poukázal na to, že štátny podnik je samostatným subjektom práva, čomu zodpovedá skutočnosť, že vystupuje v právnych vzťahoch a vo svojom mene a nesie zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp.zn. 8Cdo/39/2023, v ktorom sa tiež najvyšší súd venoval otázke pasívnej legitimitácie žalovaného ako správcu vodného toku. Vyplýva z neho, že pokiaľ správa vodných tokov na základe zákonného zmocnenia štát poveril žalovaného, tento má zákonné oprávnenie konať namiesto štátu vo vzťahu k majetku štátu. K tomuto vyjadreniu žalovaný sa opätovne písomne vyjadril, kde v podstate zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a argumentoch.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22.1.2026, miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

13. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

14. Rozhodnutiu súdu v napadnutom rozsahu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok a jeho odôvodnenie spĺňa požiadavky kladené naň ust. § 220 CSP, je preskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15.Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Dôvody rozsudku súdu prvej inštancie sú správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v napadnutom rozsahu a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zvýraznenie správnosti rozsudku a doplnenie dôvodov odvolací súd uvádza:

17.Odvolací súd sa v súlade so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná v spore a žalovanému svedčí pasívna vecná legitimácia. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne sú preukázateľne (umelým) korytom, cez ktoré preteká vodný tok Sekčov, ktorý je vo vlastníctve Slovenskej republiky a ktorého správcom je žalovaný, pričom nedošlo k uzatvoreniu nájmovej, či inej zmluvy. Žalobkyňa sa tak aj podľa odvolacieho súdu dôvodne domáha vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného.

18.Podstatou odvolacích námietok je nesprávne posúdenie pasívnej legitimácie žalovaného a aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, nesprávne pochopenie problematiky a právneho režimu koryt vodných tokov a pozemkov pod nimi. Odvolací súd dospel k záveru, že ani jednu z námietok nemožno považovať za dôvodnú.

19.Námietku nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného odvolací súd považuje za nedôvodnú s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/39/2023 zo dňa 30.10.2024, v ktorom bola (v skutkovo obdobnej veci) vyriešená otázka pasívnej legitimácie štátneho podniku ako správcu vodného toku vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V uvedenom rozhodnutí odvolací súd vyjadril názor, že Slovenský vodohospodársky podnik ako samostatná právnická osoba, ktorej bolo osobitným zákonom, t.j. zákonom č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, dané oprávnenie vystupovať v právnych vzťahoch samostatne vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, je v spore tým zodpovednostným subjektom, ktorý je povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný má potom zákonné oprávnenie konať namiesto štátu vo vzťahu k majetku štátu, keďže správca vodného toku je aj správcom pozemkov koryt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky (§ 48 ods.1 zák.č. 364/2004 Z.z. o vodách v spojení s § 6 ods. 2 zák.č. 111/1990 Zb.). Inak povedané, pokiaľ správou vodných tokov na základe zákonného zmocnenia štát poveril žalovaného, tento má zákonné oprávnenie konať namiesto štátu vo vzťahu k majetku štátu. Odvolací súd nemal dôvod odkloniť sa od uvedeného názoru najvyššieho súdu.

20.Odvolací súd neakceptoval ani námietky vo vzťahu k posúdeniu aktívnej legitimácie žalobcu. Súd prvej inštancie dôsledne sa zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu, a zisťoval, či sporné nehnuteľnosti ku dňu nadobudnutia účinnosti zák. č. 138/1973 Zb. (t. j. k 1.4.1975) tvorili koryto vodného toku a jeho závery sú zákonné a správne.

21.Podľa právnej teórie pozemky tvoriace koryto riek (riečište) mohli byť do 1.4.1975 v súkromnom vlastníctve. Podľa platných právnych predpisov - Uhorského zákonného článku XXIII./1875 v znení zákonného článku XVIII./913 a neskôr zák. č. 11/1955 Zb. o vodnom hospodárstve, pozemky na ktorých sa nachádzalo koryto vodných tokov, boli súčasťou pobrežných pozemkov s tým, že výkon vlastníckeho práva k nim bol obmedzený. K zmene došlo v období od 1.4.1975, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 138/1973 Zb. o vodách.

22.Podľa čl. 10 ods. 1 Ústavy ČSSR č. 100/1960 Zb. nerastné bohatstvo, základné zdroje energie, základný lesný pôdny fond, prírodné zásoby podzemných vôd, vodné toky a prírodné liečivé zdroje sú v štátnom vlastníctve. Podrobnosti ustanoví zákon Federálneho zhromaždenia.

23.Podľa ust. § 31 ods. 1 zák. č. 138/1973 Zb. o vodách, vodné toky sú vody trvalo tečúce po zemskom povrchu medzi brehmi buď v prirodzenom (prípadne upravenom) koryte ako bystrinky, potoky, rieky alebo

v umelom koryte ako prieplyvy, vodné kanále, nádrže a pod., alebo vody nachádzajúce sa v slepých ramenách vodných tokov včítane ich koryt.

24.V zmysle zák. č. 138/1973 Zb. sa s účinnosťou k 1.4.1975 korytá vodných tokov stali vlastníctvom štátu a až do účinnosti zák. č. 184/2002 Z.z. o vodách, ktorý nadobudol účinnosť 1.6.2002 (a ktorým bol novelizovaný aj Občiansky zákonník, konkrétne § 120 ods. 2, v zmysle ktorého stavby, vodné toky a podzemné toky nie sú súčasťou pozemku) nemohol existovať rozdielny režim vlastníctva vody a koryta vodného toku.

25.Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí č. 8Sžo/38/2007 sa zaoberal výkladom citovaných ustanovení, pričom dospel k nasledujúcim záverom: „V zmysle vyššie citovaného je potrebné potvrdiť, že pozemky tvoriace koryto rieky prešli zo zákona do vlastníctva štátu. Aj podľa právnej teórie pozemky tvoriace koryto riek (riečište) mohli byť do 1.4.1975 v súkromnom vlastníctve. Vlastníctvo riečišťa dotiaľ, dokiaľ je pod vodou, bolo viac len spočívajúcim (virtuálnym) právom, pretože vykonávania vlastníckeho práva bolo obmedzené zákonnými ustanoveniami Vodného zákona. Zaradením § 31 ods. 1 do Vodného zákona do pojmu vodných tokov boli zahrnuté aj ich korytá, či už prirodzené, upravené alebo umelé. Vlastnícky to znamenalo ku dňu účinnosti Vodného zákona (1.4.1975) poštátnenie týchto pozemkov, pričom za pozemky tvoriace prirodzené vodné toky nepatrila náhrada a v ostatných prípadoch patrila náhrada obdobne podľa predpisov o vyvlastnení. Pokiaľ sa pripustí, že žiadaný pozemok tvorí koryto vodného toku (tak ako aj účastníci konania zhodne tvrdia), tak tento prešiel do vlastníctva štátu najneskôr k 1.4.1975 poštátnením z pôvodného vlastníka. Týmto pôvodný vlastník stratil aj dispozičné právo k predmetnému pozemku, a preto nemohol platne v roku 1992 v rámci dohody o vyporiadaní sa z dedičských podielov, previesť podiel 1/4 z celku z pozemku na navrhovateľa. Pozemok bol vo vlastníctve štátu a v zmysle platných predpisov na území SR, takéto pozemky naďalej sú výlučným vlastníctvom štátu (viď čl. 4 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. a § 43 ods. 1 zák. č. 364/2004 Zákona o vodách). Vlastníctvo k tomuto pozemku nemohol získať navrhovateľ ani vydržaním, a to nielen z dôvodu, že nebola naplnená podmienka dobromyseľnej držby ale aj z dôvodu, že tomu bráni zákonná podmienka uvedená v § 134 ods. 2 OZ.“

26.Aj z dôvodovej správy k zák. č. 184/2002 Z.z. o vodách okrem iného vyplýva, že vodné toky a podzemné vody sú podľa čl. 4 Ústavy SR vo výlučnom vlastníctve SR. Podľa doterajšieho zák. č. 138/1973 Zb. o vodách boli za súčasť vodných tokov považované aj pozemky tvoriace koryto vodného toku. Táto právna konštrukcia nie je však ďalej udržateľná najmä z dôvodu potreby budovania nových vodných diel, ktoré v súčasnosti môžu byť financované aj z iných ako štátnych prostriedkov. Vpustením vody do nového neštátneho diela sa stane toto dielo vodným tokom, a tým by došlo k zoštátneniu pozemkov, na ktorých je vodná stavba vybudovaná. Navrhovanou úpravou nebudú dotknuté doterajšie vlastnícke vzťahy k pozemkom koryt vodných tokov.“

27. Podobne z dôvodovej správy k zákonu o vodách č. 364/2004 Z.z. (k § 43) vyplýva, že „úprava týchto ustanovení je zameraná na pojmové vymedzenie vodného toku a jeho právnej povahy aj s ohľadom na článok 4 Ústavy SR, podľa ktorého sú vodné toky vo vlastníctve Slovenskej republiky. Zároveň zachováva kontinuitu vlastníckych vzťahov tak, aby nedošlo k žiadnym vlastníckym zmenám oproti doterajšej úprave, ktorá založila vlastníctvo štátu povrchových vôd vo vodnom toku a pozemkov tvoriacich ich korytá. Nové vymedzenie pojmu vodný tok vytvára právny priestor, aby v súlade s ústavným princípom rovnosti vlastníctva mohli byť vlastníckymi vodných stavieb alebo pozemkov napr. umelých vodných tokov aj neštátne subjekty.

28.Podstatným pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne (t.j. posúdenie či je vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré sú toho času korytom rieky) tak bolo ustálenie, či sporné pozemky boli k 1.4.1975 súčasťou prirodzeného alebo umelého koryta vodného toku Sekčov (s tým, že iba v takom prípade by účinnosťou zák. č. 138/1973 Zb. sa tieto stali vlastníctvom štátu), alebo či sa stali súčasťou (umelého) koryta až po 1.4.1975, ak áno kedy a akým spôsobom toto umelé koryto bolo vytvorené a či došlo platne k zmene vlastníctva (či už zmluvou alebo vyvlastnením).Pre rozhodnutie v posudzovanej veci je zistenie, kedy došlo k zaplaveniu predmetnej nehnuteľnosti a na základe akých skutočností, t.j. či predmetná nehnuteľnosť bola k 1.4.1975 súčasťou vodného toku (tvorila koryto vodného toku).

29.V prípade, že ku dňu 1.4.1975 predmetná nehnuteľnosť tvorila koryto vodného toku ku dňu účinnosti zákona č. 138/1973 Zb., došlo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona k zoštátneniu

predmetných nehnuteľností. V prípade, ak sa pozemok stal korytom umelého vodného toku až neskôr, ku dňu účinnosti zákona č. 138/1973 Zb. k zoštátneniu predmetnej nehnuteľnosti nemohlo dôjsť, nakoľko netvorili koryto vodného toku. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na túto skutočnosť, t.j. či k 1.4.1975 cez predmetné nehnuteľnosti pretekala vodný tok Sekčov v prirodzenom, či umelom koryte. Vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a správne dospel k záveru, že k účinnosti zák. č. 138/1973 Zb. predmetné nehnuteľnosti netvorili koryto vodného toku, preto ani nedošlo k ich prechodu do vlastníctva štátu.

30.V preskúmvanej veci je nesporné, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území B., zapísaných na LV č. XXXX ako parcele registra E č. 1374/11, 1374/110 s veľkosťou podielu 5/8 k celku. Ak žalovaný tvrdí, že žalobkyňa nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaná, pretože s účinnosťou od 1.4.1975 došlo k zoštátneniu uvedených pozemkov, teda za situácie, keď žalobkyňa je ako spoluvlastníčka zapísaná v katastri nehnuteľností, žalovaný rade popiera jej vlastnícke právo tvrdením o zoštátnení pozemkov. Súd prvej inštancie preto vychádzal z úvahy, že žalovaný vyvracia hodnoverné a záväzné údaje katastra podľa § 71 katastrálneho zákona, preto jeho zaťažuje dôkazné bremeno, aby preukázal, že daný pozemok bol už ku dňu 1.4.1975 zavodnený, teda tvoril koryto (umelé, či prirodzené), a účinnosťou zák. č. 138/1973 Zb. sa stal vlastníctvom štátu (v dôsledku čoho je ako vlastníak v katastri nehnuteľností nesprávne zapísaný žalobca).

31.Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by k uvedenému dňu pozemok bol zavodnený a tvoril koryto vodného toku, preto aj podľa odvolacieho súdu žalovaný neunesol svoju dôkaznú povinnosť, keď neoznačil a ani nepredložil žiadny hodnoverný dôkaz na preukázanie toho, že už k 1.4.1975 aspoň časťou sporného pozemku pretekala vodný tok Sekčov.

32.Žalobkyňa svoje vlastnícke právo preukazuje zápisom vlastníctva v katastri nehnuteľností a žalovaný tento zápis spochybňuje tvrdením o zoštátnení ku dňu 1.4.1975 (účinnosťou zák. č. 138/1973 Zb), preto práve žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie, že došlo k zoštátneniu, teda, že boli splnené podmienky za ktorých došlo k zoštátneniu nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona. Základnou podmienkou nadobudnutia vlastníctva štátu zo zákona pritom bola skutočnosť, že nehnuteľnosť ku dňu účinnosti zákona tvorila koryto vodného toku. Preto žalovaný v mal preukázať splnenie tejto podmienky, avšak toto dôkazné bremeno neunesol. Žalovaný však nepreukázal, že k stavebným úpravám na predmetných pozemkoch došlo už v čase účinnosti zák. č. 138/1973 Zb.. V danom prípade boli zavodnené pozemky až neskôr, t.j. nie k 1.4.1975, lebo z rozhodnutia ONV č. 5125/76 zo dňa 21.1.1977 ONV Prešov vyplýva, že trvalé užívanie stavby, úprava toku Sekčov II stavba, bolo povolené až v roku 1977. Teda korytom vodného toku sa stali až neskôr, a preto sa ich zoštátnenie nedotklo. Nič na tom nemení ani argumentácia žalovaného, že v súvislosti s predmetnými pozemkami bolo vydané povolenie na úpravu potoka Sekčov ešte v roku 1963, avšak z rozhodnutia ONV Prešov č. 5125/76 z 21.1.1977 vyplýva úplne iné rozhodnutie, ktorým sa mala povoliť úprava v danej lokalite, a to povolenie ONV-OPLVH v Prešove zo dňa 14.9.1970 pod č. 6145/69. Z rozhodnutia OÚ Prešov č.j. OU-PO-OSZP3-2021/030860-04/PG zo dňa 6.9.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 7.10.2021 a ktoré sa týka práve parcel reg. E č. 1347/11 a č. 1374/110 jednoznačne vyplýva, že tieto pozemky sú súčasťou umelého koryta vodného toku Sekčov. Z jeho odôvodnenia, ktoré sa opieralo o dostupné dokumenty tiež jednoznačne vyplýva, že v danej lokalite bolo vydané rozhodnutie o povolení trvalého užívania stavby – umelého koryta až v roku 1977. Skutočnosť, že údajne v roku 1963 bolo vydané povolenie stavby, je pre posúdenie nepodstatné, pretože podstatné je tok, kedy bola stavba dokončená, povolené jej trvalé užívanie – povolenie k uvedeniu do trvalej prevádzky (ONV Prešov č. Pôd. 5125/76 zo dňa 21.1.1977 (t.j. kedy aj bola skutočne zavodnená).

33.Súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej legitimácie žalobcu nevysporiadal s niekdajšou právnou úpravou, podľa ktorej pozemky tvoriace korytá vodných tokov prešli najneskôr k 1.4.1975 do vlastníctva štátu (dôvodiak, že podľa právnej úpravy k 1.4.1975 v zmysle zákona č. 138/1973 Zb. patrilo vlastníctvo vodných tokov a koryt vodných tokov len štátu, a aj podľa platnej právnej úpravy takéto vlastníctvo patrí len štátu). Súd prvej inštancie na uvedené bral zreteľ a zameral svoje posúdenie na to, či vo vzťahu ku spornej nehnuteľnosti boli splnené podmienky na prechod vlastníctva na štát, preto skúmal či táto nehnuteľnosť tvorila k 1.4.1975 koryto vodného toku. Nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by k uvedenému dňu nehnuteľnosť bola korytom, správne súd uzavrel, že na základe zákona č. 138/1973 Zb. nedošlo k prechodu vlastníctva na štát. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že

žalovaný nad rámec tvrdenia o nadobudnutí vlastníckeho práva Slovenskou republikou ex lege podľa § 31 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. ku dňu nadobudnutia jeho účinnosti (1.4.1975) ani len netvrdil, že by sporný pozemok bol v minulosti predmetom akéhokoľvek vyvlastňovacieho konania a takáto skutočnosť nevyplynula ani z vykonaného dokazovania. Keďže v prejednávanom spore nebolo stranami tvrdené (ani preukázané) vyvlastnenie sporného pozemku štátom v rámci vyvlastňovacieho konania pred a ani po 1.4.1975, súd dospel k správne mu záveru, že k jeho vyvlastneniu vydaním administratívneho rozhodnutia nedošlo. Správne uzavrel, že aj vo vzťahu k tomu, kedy a na základe akého rozhodnutia došlo k zavodeniu sporného pozemku, žalovaný v 1. rade neunesol bremeno tvrdenia a dôkazu.

34. Záver súdu prvej inštancie, že žalobca si dôvodne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému je vecne správny. Výšku obohatenia priznanú súdom prvej inštancie ani jeho príslušenstvo (úrok z omeškania) žalovaný v odvolaní nenamietal.

35. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch I. a II. (o trovách konania) ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 CSP.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnej žalobkyni boli v plnom rozsahu priznané trovy odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).